

[Gunnar Fog-Petersen.]

Samvittighed nok til det store Ansvar, som Vælgerne har lagt paa os. Jeg tror ikke, det ærede Medlem skal bekymre sig derom.

Efter at have sagt dette vil jeg dog gerne tilføje, at mit Parti — og det gælder sikkert hele Regeringsgruppen med dens to Fløje — gerne gaar ind i et politisk Samarbejde med Oppositionen om saglige og faglige Spørgsmaal, og den højtærede Minister er jo en meget kyndig Mand paa dette Omraade, som man kan lære noget af — saaledes som det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch) sagde i Aftes, at vi skulde, naar vi forhandlede med Partiet Venstres Medlemmer — og have Nytte af. Men naturligvis maa et saadant Samarbejde foregaa paa det af Regeringen forelagte Grundlag. Vi forlanger ikke, at det ærede Medlem skal komme og spise af Haanden, saadan som Vilkaarene var for os i sin Tid. Jeg har flere Gange under Udvalgsforhandlingerne her i Landstinget staaet som en Due ved det ærede Medlems udstrakte Haand og viftet svagt med Vingerne for at kunne faa et lille Korn en Gang imellem. Jeg forlanger ikke, at det ærede Medlem skal ned i denne Stilling, hans Vinger er vist ogsaa efterhaanden blevet for stive til, at han kan indtage en saadan Stilling; saa urimeligt et Krav vil jeg ikke stille til ham, slet ikke. Men jeg vil blot sige til ham, at Samarbejdet naturligvis maa foregaa paa det Grundlag, Flertallet bestemmer, af den simple Grund, at det er Flertallet, der til syvende og sidst skal tage det endelige Ansvar, saadan som det ærede Medlem saa mange Gange har gjort os opmærksom paa. Hvorledes skulde vi være i Stand til at tage det endelige Ansvar, som det ærede Medlem saa mange Gange har paalagt os, hvis det var det ærede Medlems Hovedanskuelse, vi skulde gaa ind for? Saa var det jo ikke os, men ham, der til syvende og sidst skulde have Ansvaret derfor.

Anderledes kan det ikke være. Det nuværende Regeringsflertal kan ikke have andre Arbejdsvilkaar og Ansvarsvilkaar, end der har raadet, naar der tidligere var et ensartet Flertal i de to Ting. Men det udelukker sandelig ikke et Samarbejde, og jeg har det Indtryk, at Regeringen er meget villig til et saadant Samarbejde.

Jeg tror ogsaa, dette Samarbejde kommer, jeg tror ogsaa, de ærede Medlemmer vil

indse, at det baade er forstandigere og klogere og nyttigere at gaa ind i et saadant Samarbejde. Det kommer maaske ikke lige straks. Man skal vænne sig til alting, man skal ogsaa vænne sig til ikke længere at have noget Haab om at komme til Magten, og det kan tage kortere eller længere Tid, inden man vænner sig til noget saadant. Men naar man har vænnet sig til det, saa tror jeg, man vil forstaa, at en gold Opposition tjener ikke noget fornuftigt Formaal i vore Dage, saa bestemte som alle Forhold er af Faktorer, vi ikke har Indflydelse paa. Og derfor vilde jeg ønske, at de ærede Medlemmer fra Venstre og Det konservative Folkeparti til Opførelsen af den Tilbygning til Arbejdsløshedslovgivningen, der her foreslaas, vilde trække i Arbejdsblusen og tage Murskeen i Haanden og være med til at bygge den op i Stedet for at fægte videre med Træsabler.

M. C. Jensen: Jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger til Lovforslagets § 16 a, der angaar Forhøjelse af Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløsheds-kasserne.

Som ærede Medlemmer af det høje Ting vil vide, blev der ved Gennemførelsen af den sidste Ulykkesforsikringslov vedtaget en af daværende Socialminister Steincke foreslaaet Bestemmelse om, at man ogsaa inden for Fiskerierhvervet skulde have Arbejdsgiver og Arbejdere. Forholdet, der er til Stede under disse Vilkaar, er noget ejendommeligt, idet der kan dannes Arbejdsløsheds-kasser, hvor Medhjælperne kan forsikre sig, men det kan kun gøres for saadanne Fiskermedhjælperne, som driver Fiskeri fra Havn og ikke fra Kysterne. Nu findes der praktisk talt ikke nogen Arbejdsløshed inden for Fiskerierhvervet — der bestaar een Arbejdsløsheds-kasse, og jeg tvivler om, at den har offentlig Anerkendelse —, men trods dette maa Fiskerne gennem deres Ulykkesforsikringspræmie betale 4 Kr. 50 Øre pr. Medhjælper til Arbejdsløsheds-kassen. Dette Bidrag foreslaas her forhøjet til 15 Kr. pr. Medhjælper. For mig staaer det som ganske uforstaaeligt, at man i en Tid, hvor dette Erhverv er saa usselt stillet økonomisk, som tænkes kan, saa daarligt stillet, at man — og det takker jeg den højtærede Socialminister for — har imødekommet Fiskerne ved at